

EN BÜYÜK GÜNAH VE İSTİĞFAR (2023 REGAİB GECESİ)

Üç ayların ilk mübarek gecesi Regaib gecesi.

Manevi açıdan çok feyiz ve bereketli bir zaman dilimine giriş yaptık. Üstad Risale-i Nur'un bir çok yerinde bu ayların önemine vurgu yaparak hem o zamandaki talebelerini hemde hâli hazırda bu eserleri okuyup Kur'an'ı anlamaya ve tahkiki iman eğitimine tabi olan bizleri uyarıp teyakkuza davet ediyor.

hakikat ve bir müjde kalbe geldi ki: Beş günden sonra çok mübarek ve çok sevablı ibadet ayları olan şuhur-u selâse gelecekler. **Her hasenenin sevabı başka vakitte on ise, Receb-i Şerifte yüzden geçer, Şaban-ı Muazzamda üçyüzden ziyade ve Ramazan-ı Mübarekte bine çıkar ve cuma gecelerinde binlere ve Leyle-i Kadir'de otuzbine çıkar.** Bu pekçok uhrevî faideleri kazandıran ticaret-i uhreviyenin bir kudsî pazarı ve ehl-i hakikat ve ibadet için mümtaz bir meşheri ve üç ayda seksen sene bir ömrü ehl-i imana temin eden şuhur-u selâseyi böyle bire on kâr veren Medrese-i Yusufiye'de geçirmek, elbette büyük bir kârdır. Ne kadar zahmet

Başka mektupta da böyle gecelerde elden geldiği kadar Kur'anla ve istiğfar ve salavatla meşgul olmanın büyük bir kâr olduğunu ifade eder.

Recep ve Şaban ayı insanın manevî ömründe çok önemli bir yeri olan Ramazan Ayına bir hazırlık hükmünde olduğunu düşünüyorum. Manevi açıdan dolu dolu geçen bir Recep ayı kalp ve ruhun harekete geçip azami hissesini aldıkları Şaban ayının da o nispette dolu dolu geçmesine yine manevî olarak feyizli geçen bir Şaban ayı manen çok bereketli bir Ramazan ayını bereketli feyizli bir Ramazan ayı da o senenin inşallah çok bereketli manen dolu geçmesine vesile olacaktır.

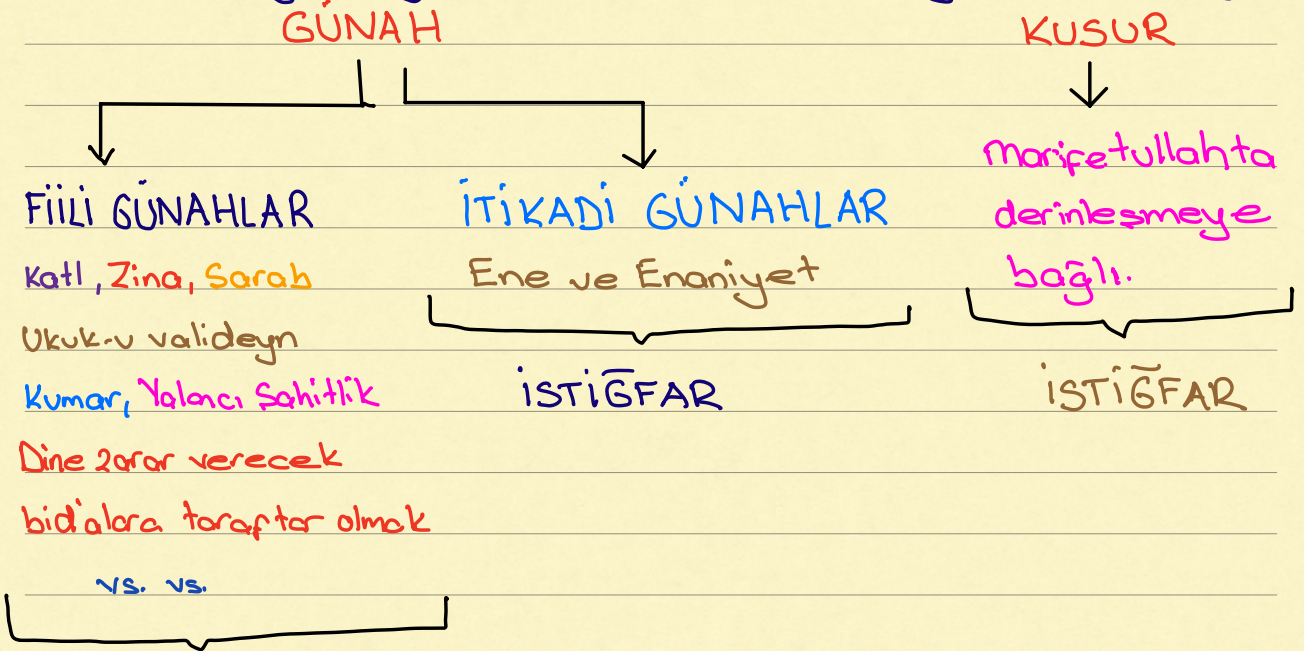
Cenabı Hak inşallah Recep ve Şabanı hakkımızda mübarek kılın bizi Ramazan ayına ulaştırsın.

Bu gecelerde ve her daim yapılacak en faziletli amellerden biri belkide en önemlisi "tövbe ve istiğfar".

Anlam olarak tövbe ve istiğfar aynı manayı ifade etsede aslında üzerinde çokca düşünülmesi gereken iki kavram olduğunu düşünüyorum

Maalesef toplumsal iletişimde hassaten konuşmalarımızda kelime doğarcığımızın azlığı ile kendimizi ifade edemediğimiz gibi, bu kelime doğarcığımızın noksanlığı ile maalesef dini anlama, dine ait kelime ve kavramlara da aynı manaları verip sığlaştırmamızı netice veriyor. Basitliğimiz nedeni ile çok önemli kavramları da aynılaştırıp sığlaştırmıyoruz

Risale-i Nur üzerinden Kur'anlı anlama çalışmalarımıdaki şahsi istifademe göre günah kavramını iki kategoride ele alıyorum

TÖVBE

Sondaki kusur üzerine istiğfar basta peygamberlere sonra mukarrabin olan asfiya ve evliyaya has günaha karşı değil her an manevî terakkide olup bir önceki vaziyetindeki eksik, noksan

kalmış marifet derinliklerine bincen yaptıklar istigfardır.

Dini yosantımız moalesef fikhi ölçülere bina edilip ona göre sürmekte olduğu için tövbe ve istiğfar manasını önce o zaviye den başlamak daha uygun.

Ahir zamanın tam göbeğinde günahların çokca ve rahat şekilde işlendiği zaman dilimindeyiz. Bu zamanda günahlar beni ve bizleri adeta sarmalıyor kaplıyor.

Bu günahların farkındalığı ve bunlara karşı tövbe ve nedamet etmek kişinin imanda hissesinin bir göstergesidir.

Fakat ona iman etmek: Kur'an-ı Azîmüşşan'ın ders verdiği gibi, o Hâlık'ı sıfatları ile, isimleri ile umum kâinatın şهادetine istinaden kalben tasdik etmek ve ölçileriyle gönderdiği emirleri tanımak; ve günah ve emre muhalefet ettiği vakit, kalben tövbe ve nedamet etmek iledir. **Yoksa, büyük günahları serbest işleyip istiğfar etmemek ve aldırmamak, o imandan hissesi olmadığına delildir.** Her ne ise... Evlâdlarım, ehemmiyetli bir hâdise size bu uzun mes'eleyi kısaca beyan etmeye

Günahların en tehlikeli yönlerinden biri kişinin zahirini değil bîtinini yani zahirde görünen bedeninden ziyade melekut boyutuna kalp ve ruh gibi maneviyat noktalarına temas etmesi.

Ve yine bu asrın bir hususiyeti manadan çok madde, bîtinin çok zahirin, ahiretten çok dünyanın esas olduğu bir zaman dilimi olduğu için günahların bu manevi tahribatı pek anlaşıl-mıyor.

Diğer tarafta günah kriterimizde ölçümüz seriattan ziyade örp, adetler veya toplumsal değerler olunca bir çok günahı günah olarak görmeyip, yada günahları küçük görmekle farkında olmadan keser adım küfre doğru gidiyoruz. Üstad bu manaya **ikinci Lem'ada** şöyle isret ediyor.

İkinci Lem'a

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَتَى مَسْنَى الضُّرِّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

Sabır kahramanı Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâm'ın şu münacatı, hem mücerreb, hem tesirlidir. Fakat âyetten iktibas suretinde bizler münacatımızda

رَبِّ إِنِّي مَسْنَى الضُّرِّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

demeliyiz. Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâm'ın meşhur kıssasının hülâsası şudur ki:

Pek çok yara, bere içinde epey müddet kaldığı halde, o hastalığın azîm mükâfatını düşünerek kemal-i sabırla tahammül edip kalmış. Sonra yaralarından tevellüd eden kurtlar, kalbine ve diline iliştiği zaman, zikir ve marifet-i İlahiyenin mahalleri olan kalb ve lisanına iliştikleri için, o vazife-i ubudiyete hâlel gelir düşüncesiyle kendi istirahatı için değil, belki ubudiyet-i İlahiye için demiş: "Yâ Rab! Zarar bana dokundu, lisanen zikrime ve kalben ubudiyetime hâlel veriyor." diye münacat edip, Cenab-ı Hak o hâlis ve sâfi, garazsız, lillah için o münacatı gayet hârika bir surette kabul etmiş. Kemal-i âfiyetini ihsan edip enva'-ı merhametine mazhar eylemiş. İşte bu Lem'ada "Beş Nükte" var.

Burada çok önemli bir "ben" tanımı var ve Hz. Eyyub (as) kıssasından alınacak çok önemli ölçülerden biri de bu tanım. Eyyüb (as) vücudunu kaplayan yara ve onlardan ortaya çıkan kurtlardan dolayı Cenabı Hak'tan şifa talep etmiyor. Ne zaman ki kurtlar kalp ve diline ilişiyorlar o zaman Cenabı Hak'a arzuhâl ediyor. Dikkat etmek gerekir ki şifa talep etmiyor "sen erhamürrahimsin" diyor ve O'nun rahmetine ve rahmet dolu takdirine havale ediyor.

Yani bedeni rahatına temas ettiği için değil insanı insan yapan melekut boyutunun, materi cephesine ve onun merkezi hük- münde iki noktaya temas edince niyaza başlıyor.

EYÜB (AS)'IN MÜNACAT SEBEBİ

YARALARDAN OLUŞAN KURTULARIN

Zikri ilahinin merkezi olan DİLİNE

Marifet-i ilahinin merkezi olan KALBİNE

temas etmesi.

Bu kısım aslında din noktai nazarından "BEN" dediğim şeyin ne olduğunu "ZARAR" dediğim şeyin nereye temas ettiğinde hakiki manada zarar olduğunu ders veriyor.

Konunun devamında Üstad Kur'an'ı bir metod ile bana ben- ki Eyüp (as) ders verecek bir usul ile bu kıssayı benim haya- tıma getirecek. Ve bu yaşamış ama o yaşanan hadise için- de bütün insanlığı özellikle beni alakadar edecek yeri ders verip bu kıssayı "esatirul evvelin" olmaktan kurtulup için- de kendimi bulabileceğim her an canlılığını muhafaza eden bir hakikat ve kanuniyet olarak anlatacak.

BİRİNCİ NÜKTE:

Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâm'ın zahirî yara hastalıklarının mukabili, bizim bâtinî ve ruhî ve kalbî hastalıklarımız vardır. İç dışa, dış içe bir çevrilsek, Hazret-i Eyyüb'den daha ziyade yaralı ve hastalıklı görüneceğiz. Çünkü işlediğimiz herbir günah, kafamıza giren herbir şübhe, kalb ve ruhumuza yaralar açar. Hazret-i Eyyüb

Dışımızın güzel olması bizi aldatıyor. Ama dış değil iç önemlidir. Bir kısım mevcudatta olduğu gibi mesela karpuzun içi hatta içinin içi yani gâbeğî, soğanın içi hatta cücügü. İnsanında en değerli yönü melekut boyutu yani içidir. Ve bu yönü aynada gözükmez.

Bu kısım insanın sîretini oluşturmaktadır. Melekut boyutumuzdaki bu sîretimizin şekli kalp, ruh gibi mânevî cephemizin gıdasına göre durumuna göre değişir şekillenir. Mülk boyutumuzun süsü kaslar, kıyafetler olduğu gibi, melekut boyutumuzun süsü zîkir-dir, tefekkürdür, marifetullah'tır.

Mülk boyutumuz kirle, camurla kirlendiği gibi melekut boyutumuzunda kîrî gücnahlar, şüphelerdir.

İşte bende benî ben yapan melekut boyutumu esas alıp içi dışa, dış içe bir çevrildiğimde kendimi Hz. Eyyûp (as)'da daha dehşetli bir şekilde göreceğim -

Zira bu asrın mânevî gücnahları ve gücnahların neticesi olan ves-veseler ve şüpheler kalp ve ruhumda yaralar açıyor.

kafamıza giren herbir şübhe, kalb ve ruhumuza yaralar açar. Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâm'ın yaraları, kısacık hayat-ı dünyevîyesini tehdid ediyordu. Bizim manevî yaralarımız, pek uzun olan hayat-ı ebediyemizi tehdid ediyor. O münacat-ı Eyyübiyeye, o Hazretten bin defa daha ziyade muhtacız. Bahusus nasılki o Hazretin

Diğer tarafta Hz. Eyyûp (as) yaraları kısa, fânî dünyevî hayatını tehdid ederken, benim mânevî yaralarım ebedî, sonsuz ve esas hayat olan hayat-ı ebediyemi tehdit ediyor.

Dolayısıyla bu münacata ben Eyyûp (as)'dan bin defa daha fazla muhtacım ve bundan dolayı Kur'an bana bu münacatı Eyyûp (as)'ın dili ile ders veriyor.

Eyyübiyeye, o Hazretten bin defa daha ziyade muhtacız. Bahusus nasılki o Hazretin yaralarından neş'et eden kurtlar, kalb ve lisanına ilişmişler; öyle de; bizleri, günahlardan gelen yaralar ve yaralardan hasıl olan vesveseler, şübheler (neûzü billah) mahall-i iman olan

bâtın-ı kalbe ilişip imanı zedeler ve imanın tercümanı olan lisanın zevk-i ruhanîsine ilişip zikirden nefretkârane uzaklaştırarak susturuyorlar.

Eyüp (as) maddi durumu bende manevi olarak şöyle tezahür ediyor.

BİZDEKİ YARALAR	BİZDEKİ KURTULAR	TESİR YERİ	ALAMETLERİ
Günahlar	Vesvese	Mahall-i iman	Zikirden
	Şüpheler	olan batinî kalp	Nefret
		imanın tercümanı	Uzaklaşma
		olan lisan	Susturma

Evet günah kalbe işleyip, siyahlandırırsa siyahlandırırsa tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. **Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var.** O günah istiğfar ile çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir manevî yılan olarak kalbi ısırıyor.

Bu kısım bir hadisi şerifin tevili ve ifadesi.

Efendimiz (asm) bir hadisi şeriflerinde

"KUL BİR HATA İŞLEDİĞİ ZAMAN KALBİNE SİYAH BİR NOKTA VURULUR.

ŞAYET EL ÇEKER, MAGFİRET DİLERSE, TÖVBE EDERSE KALBİ CİLALANIR

EĞER BUNU YAPMAYIP GÜNAHA TEKRAR DÖNERSE SİYAH NOKTA

DAHA DA ARTIRILIR. NETİCEDE BÜTÜN KALBİNİ İSTİLA EDER.

{HADİS-i SERİF - Tirmizi}

Her günahın tövbesi istiğfarı büyüklüğü nisbetindedir.

Elim tozlanırsa vurarak temizlerim en fazla az bir suyla yıkarım.

Elim yağlanırsa sabunla yıkarım.

Elim yağlanıp, boyalanırsa yarı kir artıkcı tiner, sabun vs gibi maddeler ile temizliği derinleştiririm.

Bende günahımın büyüklüğü nisbetinde bu tövbemi küllikleştireceğim. Ve mahcubiyetimi hiç kaybetmeyeceğim. Maalesef

nice günahlarıma karşı tövbe ediyorum eminim ki de tövbe-yi nasip eden affı murad etmiştir ve affetmiştir.

Ama ben edeben kendimi hiç affetmeden o mahcubiyeti

devam ettirmekle mükellef olmayım. Maalesef çoğu zaman Allah'tan önce kendimi affetme yüzölçümüne düşünürüm. Unutmamam gerekir ki hiçbir günah Allah'ın rahmetinden büyük değildir. Ama mahcubiyet çok önemli bir edeptir. Cennet günahsızların ve kusursuzların yeri değildir. Cennet kusurlarını bilip kusuruz olan Zât'ı takdis eden, günah işlemiş ama tövbe ederek affedilmiş mahcupların yeridir.

Diğer tarafta her günah büyük bir helaketin konunuyetini taşır. Üstad buna her bir günahta küfre gidecek bir yol vardır ifadesi ile işaret ediyor.

Eski yada yavaş bir araçla Ankara'ya 6 saatte gidilirken yeni hızlı ve otobanları kullanıp Ankara'ya 3 saatte gidilir. Bazı günahlar bizi yavaş yavaş bazıları hızlı küfre götürür ama götürür.

Belki de manen beni ve bu asrın ehli imanını bitiren bu küçük zannedilen alıştığım, alıştırdıkları küçük günahlar. Ve günahlarda ısrar yavaş yavaş küfre belki de hakikî imaniyeden birinin inkârına nasıl sebep olduğuna dair bir kaç misal söyle zikrediliyor.

Meselâ: Utandıracak bir günahı gizli işleyen bir adam, başkasının ıttılardan çok hicab ettiği zaman, melaike ve ruhaniyatın vücudu ona çok ağır geliyor. Küçük bir emare ile onları inkâr etmek arzu ediyor.

Hem meselâ: Cehennem azabını intac eden büyük bir günahı işleyen bir adam, Cehennem'in tehdidatını işittikçe istiğfar ile ona karşı siper almazsa, bütün ruhuyla Cehennem'in ademini arzu ettiğinden, küçük bir emare ve bir şüphe, Cehennem'in inkârına cesaret veriyor.

Hem meselâ: Farz namazını kılmayan ve vazife-i ubudiyeti yerine getirmeyen bir adamın küçük bir âmirinden küçük bir vazifesizlik yüzünden aldığı tekdirden müteessir olan o adam, Sultan-ı Ezel ve Ebed'in mükerrer emirlerine karşı farzında yaptığı bir tenbellik, büyük bir sıkıntı veriyor ve o sıkıntıdan arzu ediyor ve manen diyor ki: "Keşke o vazife-i ubudiyeti bulunmasa idi." Ve bu arzudan bir manevî adavet-i İlahiyeyi işmam eden bir inkâr arzusu uyanır. Bir şübhe, vücud-u İlahiyeye dair kalbe gelse, kat'î bir delil gibi ona yapışmaya meyleder. Büyük bir helâket kapısı ona açılır. O bedbaht bilmiyor ki: İnkâr vasıtasıyla, gayet cüz'î bir sıkıntı vazife-i

Üç misal günahtan küfre giden yolu anlatıyor.

Birinci misalde günahın vermiş olduğu manevî azab ve bu günahın baskıları tarafından isitilmesinden duyulan utanç ve bu noktada ruhani ve melaikelerin vücudunun bilinmesi küçük bir vehmi emare ile melaikenin inkarı ve bir rûknü imaninin inkarı ile küfre giris

Diğer tarafta cehennemî netice verecek bir günahın işlenmesi istiğfar edilmemesi ile duyulan manevî azab ve cehennemî olmamasın arzu etme, vehmi bir emmare ile cehennemî inkar etme

Farzları yerine getirmemekten kaynaklı vicdanî azab, bunda ısrar daha sonrası bu ibadetin olmamasını temenni daha sonrada bu emri veren Zâta karşı duyulan adavet ve o adavetin neticesinde vehmi bir emare ile vücud-u ilahiyeyi inkar.

Bu üç nokta özellikle interaktif dünya da günümüzde çok ca yaşanan süreçlerdir.

Küçük büyük günahlar beni

KAZANDIKLARI GÜNAHLAR KALPLERİNİ KAPLAYIP KARARTMIŞTIR

{MUTAFFİFİN SURESİ 14}

Hem meselâ: Farz namâzını kılmayan ve vazife-i üzümden yeriine getirmeyen bir adamın küçük bir âmirin küçük bir vazifesizlik yüzünden aldığı teldirinden müteessir olan o adam, Sultan-ı Ezel ve Ebedî'nin mükerrem emirlerine karşı farzında yaptığı bir tenbellik, büyük bir sıkıntı veriyor ve o sıkıntidan arzı ediyör ve manen diyor ki: "Keşfe o vazife-i üzümden bulunmasa idi." Ve bu arzudan bir manevî adaveti ilâhîye ismân eden bir inkâr arzusu uyanır. Bir sübbe, vücut-u ilâhîye dair kalbe gelee, kat'î bir delil gibi ona yapıpması meyledir. Büyük bir hâleket kapısı ona açılır. O bedbaht bilmiyor ki: İnkâr vastasıyla, gayet cüz'î bir sıkıntı vazife-i